

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 577

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 iunie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
194.	— Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor	2–3
955.	— Decret pentru promulgarea Legii privind modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor.....	3
★		
195.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2024 pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă	3
956.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2024 pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă	4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 756 din 14 decembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (6), ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97 alin. (2), ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală	4–6
	Decizia nr. 31 din 30 ianuarie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	7–10
	Decizia nr. 107 din 7 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
248.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.353/2018 pentru instituirea schemei de ajutor <i>de minimis</i> „Împrumuturi cu partajarea riscului la nivel de portofoliu finanțate din Programul Național de Dezvoltare Rurală”	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 punctul VI, subpunctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. *pașaport european pentru arme de foc* — documentul emis la cerere, în condițiile legii, de autoritatea competentă, care conferă titularului dreptul de a circula pe teritoriile statelor membre, precum și pe teritoriul statelor terțe, împreună cu armele înscrise în acest document, numai în măsura în care deținerea, portul și folosirea acestor arme sunt permise în statul în care urmează să călătorească sau, după caz, dacă este autorizat de autoritățile competente ale aceluși stat să introducă pe teritoriul său armele respective;”.

2. La articolul 5, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Se exceptează de la prevederile alin. (2) lit. b) persoanele abilitate să utilizeze astfel de dispozitive în condițiile prevăzute de art. 39 alin. (1) lit. ad) din Legea nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, sau de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 122/2023 privind exploatarea de creștere a porcinelor și combaterea pestei porcine africane în România. Dreptul de a utiliza aceste dispozitive se înscrie în autorizația de vânatoare, de către gestionarul fondului cinegetic.”

3. La articolul 14 alineatul (1), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) au absolvit un curs de instruire teoretică și practică, organizat de o persoană juridică autorizată pentru această activitate, în condițiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi, cu excepția cadrelor militare din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului de Protecție și Pază, a ofițerilor și agenților de poliție din cadrul Ministerului Justiției, inclusiv după încetarea raporturilor de serviciu din motive neimputabile, pensie sau demisie;”.

4. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dreptul de deținere a armei se poate acorda numai pentru armele de vânatoare, de tir, de colecție sau de autoapărare și conferă titularului posibilitatea de a păstra arma la domiciliul, reședința înscrisă în documentul de identitate și în locurile utilizate de acesta, numai în spațiile pentru care a fost autorizat, în condițiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.”

5. La articolul 31, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Păstrarea armei și muniției prevăzute la alin. (1) la domiciliul sau reședința deținătorului, precum și în alte spații autorizate în prealabil se face în locuri special destinate, în condițiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi, exceptând armele de apărare și pază, care se pot găsi asupra acestuia.”

6. La articolul 31 alineatul (3), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) să nu fie înmănată, sub nicio formă, altor persoane, cu excepția armurierilor, intermediarilor, organelor de poliție competente, cadrelor Serviciului Român de Informații în condițiile art. 12 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare, persoanelor prevăzute de lege cărora le pot fi împrumutate, precum și personalului abilitat prin lege să păstreze și să asigure securitatea temporară a armelor, la intrarea în instituțiile publice, în mijloacele de transport naval sau aerian, precum și în alte locuri unde portul armei este interzis prin lege;”.

7. La articolul 36, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — (1) Transportul armelor de vânatoare, pentru care s-a acordat deținătorului dreptul de a le purta și folosi, de la locul de deținere autorizat până la locul unde urmează să se desfășoare vânatoarea potrivit legii se face în următoarele condiții:”.

8. La articolul 37, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Titularul dreptului de a purta și folosi arme de vânatoare poate face uz de arma înscrisă în permisul de armă în următoarele cazuri:

a) pentru acțiunile de vânatoare autorizate în condițiile Legii nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) pentru acțiuni de tragere în poligoane;

c) pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu, în cazul angajaților gestionarilor fondurilor cinegetice.”

9. La articolul 39, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 39. — (1) Dreptul de a purta și folosi arme de tir se acordă, în condițiile prezentei legi, numai sportivilor de tir categoria I ori membri ai loturilor naționale sau olimpice, pe perioada cât sunt în activitate, precum și antrenorilor și instructorilor în poligonul de tragere care se află în relații contractuale de muncă sau voluntariat cu un poligon de tragere autorizat conform legii.”

10. La articolul 47, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Posesorii pașaportului european pentru arme de foc se pot deplasa și în state terțe cu armele și muniția înscrise în acesta, fără a mai fi necesară eliberarea autorizației de scoatere de pe teritoriul României a armelor letale pentru călătorii în state terțe sau eliberarea altor documente de către Poliția Română.”

11. La articolul 57 alineatul (4), literele a) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) nu au fost condamnate, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu executare, pentru infracțiuni comise cu intenție;

g) au absolvit un curs de instruire teoretică și practică, organizat de o persoană juridică autorizată pentru această

activitate, în condițiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi, cu excepția cadrelor militare din cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații

Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului de Protecție și Pază, a ofițerilor și agenților de poliție din cadrul Ministerului Justiției, inclusiv după încetarea raporturilor de serviciu din motive neimputabile, pensie sau demisie.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

ALFRED-ROBERT SIMONIS

București, 19 iunie 2024.

Nr. 194.

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 iunie 2024.

Nr. 955.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2024 pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 17 din 31 ianuarie 2024 pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, adoptată în temeiul art. 1 pct. III și pct. IX.2 din Legea nr. 413/2023 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 31 ianuarie 2024.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI

DEPUTAȚILOR,

ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 19 iunie 2024.

Nr. 195.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 17/2024 pentru completarea art. 6
din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea
Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2024 pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 iunie 2024.
Nr. 956.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 756

din 14 decembrie 2023

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (6),
ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97 alin. (2), ale art. 339 alin. (5)
și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97, ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carmen Ionescu în Dosarul nr. 40.493/3/2018 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.380D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă personal autoarea excepției, lipsind cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând concluziile formulate în fața Tribunalului București — Secția I penală. Arată, astfel, că dispozițiile art. 3 alin. (4), ale art. 15 și ale art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât procurorul a refuzat să explice lipsa din dosar a documentelor cu privire la numirea în funcție a inculpatului. De asemenea, consideră că prevederile art. 3 alin. (6), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 5 din Codul de procedură penală contravin principiilor fundamentale privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, deoarece inculpatul a folosit probe false, în condițiile în care procurorul nu este obligat să verifice legalitatea acestora. Referitor la dispozițiile art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală, susține că acestea încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, având în vedere că procurorul ierarhic superior nu a invocat

niciun argument prin care să justifice respingerea plângerii formulate împotriva actelor procurorului. În plus, autoarea excepției solicită să se consemneze că dosarul este de peste patru ani pe rolul Curții Constituționale, iar președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât autoarea acesteia este nemulțumită, în realitate, de modul de aplicare a dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 4 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 40.493/3/2018, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97, ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Carmen Ionescu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva unei ordonanțe de clasare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 3 alin. (4), ale art. 15 și ale art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât procurorul poate să refuze constatarea inexistenței unor înscrisuri prevăzute în mod expres de lege. Astfel, procurorul de caz a refuzat să explice lipsa documentelor de numire în funcție a intimatului și a pretins că acesta exercită în mod legal funcția de șef de secție, deși actele depuse la dosar sunt insuficiente. Referitor la dispozițiile art. 3 alin. (6), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 5 din Codul de procedură penală, autoarea excepției consideră că acestea aduc atingere principiilor fundamentale privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, deoarece inculpatul poate să folosească probe false, create special cu scopul de a scăpa de răspunderea penală, în condițiile în care procurorul nu este obligat decât să strângă și să administreze probe, iar nu să verifice legalitatea acestora. Astfel, dacă procurorul suspectează că un document folosit ca probă este fals, dispozițiile de lege criticate îl obligă să interpreteze îndoiala în favoarea suspectului sau a inculpatului, în loc să verifice legalitatea obținerii probei. Arată că unul dintre contractele de muncă ale intimatului este fals, întrucât nu are număr de înregistrare, nu are data la care a fost încheiat, nu cuprinde datele personale ale salariatului, nu este avizat de Inspectoratul Teritorial de Muncă și nu este semnat de directorul instituției. În ceea ce privește dispozițiile art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală, autoarea excepției susține, în esență, că acestea încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât procurorul ierarhic superior poate să respingă nemotivat plângerea împotriva actelor procurorului de caz, formulată în temeiul dispozițiilor art. 339 din Codul de procedură penală. Arată că, în speță, procurorul ierarhic superior enumeră în ordonanță motivele susținute de petentă în plângerea formulată, fără a invoca niciun argument prin care să justifice respingerea acestora.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele criticate din Codul de procedură penală conferă suficiente garanții cu privire la exercitarea dreptului la un proces echitabil.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 3, ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97, ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autoarei excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește dispozițiile art. 3 alin. (4) și (6), ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97 alin. (2), ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor texte de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (4) și (6): „(4) În exercitarea funcției de urmărire penală, procurorul și organele de cercetare penală strâng probele necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată.

(...)

(6) *Asupra legalității actului de trimitere în judecată și probelor pe care se bazează acesta, precum și asupra legalității soluțiilor de netrimitere în judecată se pronunță judecătorul de cameră preliminară, în condițiile legii.*”;

— Art. 4 alin. (2): „(2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.”;

— Art. 5: „(1) *Organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului.*

(2) *Organele de urmărire penală au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. Respingerea sau neconsemnarea cu rea-credință a probelor propuse în favoarea suspectului sau inculpatului se sancționează conform dispozițiilor prezentului cod.*”;

— Art. 15: „*Acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită când există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există cazuri care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acesteia.*”;

— Art. 97 alin. (2): „(2) *Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace:*

- a) *declarațiile suspectului sau ale inculpatului;*
- b) *declarațiile persoanei vătămate;*

c) declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente;

d) declarațiile martorilor;

e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă;

f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege.”;

— Art. 339 alin. (5): „(5) Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.”;

— Art. 340 alin. (1): „(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

12. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește dispozițiile art. 3 alin. (4), ale art. 15 și ale art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, autoarea excepției este nemulțumită de faptul că procurorul a refuzat să explice lipsa documentelor de numire în funcție a intimatului și a pretins că acesta exercită în mod legal funcția de șef de secție, deși actele depuse, în acest sens, la dosar sunt insuficiente. Referitor la prevederile art. 3 alin. (6), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 5 din Codul de procedură penală, autoarea excepției susține că procurorul nu a verificat legalitatea obținerii probelor din dosar, având în vedere că unul dintre contractele de muncă ale intimatului este fals. În ceea ce privește dispozițiile art. 339 alin. (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală, autoarea excepției critică faptul că procurorul ierarhic superior enumeră în

ordonanță motivele susținute de petentă în plângerea formulată împotriva soluției de clasare, fără a invoca niciun argument prin care să justifice respingerea acestora. Curtea constată că autoarea excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci este nemulțumită, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii de către organele judiciare, și anume de către procurorul de caz și de procurorul ierarhic superior. Or, în această privință, Curtea a statuat în repetate rânduri că nu este competentă să se pronunțe asupra aspectelor ce țin de aplicarea legii, acestea urmând să fie soluționate, în speță, de către judecătorul de cameră preliminară. În cazuri similare, Curtea a reținut că a răspunde criticilor autorilor excepției într-o atare situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege (de exemplu, Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 598 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 19 iulie 2012, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 21, Decizia nr. 500 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 19 noiembrie 2018, paragraful 14, Decizia nr. 524 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 13 ianuarie 2020, paragraful 16, Decizia nr. 246 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 31 iulie 2020, paragraful 16, Decizia nr. 212 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 30 august 2022, paragraful 12, și Decizia nr. 549 din 17 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 17 februarie 2023, paragraful 13).

14. Prin urmare, ținând cont de prevederile art. 126 alin. (1) și ale art. 146 lit. d) din Constituție, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (6), ale art. 4 alin. (2), ale art. 5, ale art. 15, ale art. 97 alin. (2), ale art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carmen Ionescu în Dosarul nr. 40.493/3/2018 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 30 ianuarie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 pct. 28
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri
în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea
și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Consiliul Local al Orașului Corabia în Dosarul nr. 1.508/104/2019 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 434D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 118 din 16 martie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.508/104/2019, **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene**. Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Orașului Corabia într-o cauză având ca obiect anularea unui act emis de autoritățile publice locale, respectiv anularea Hotărârii Consiliului Local nr. 23/2019 prin care se menține în anul 2019 același nivel al impozitelor și taxelor locale din anul 2018.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că instituirea prin art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a obligației organelor fiscale locale de a aplica direct nivelul maxim al impozitelor și taxelor locale stabilit prin Codul fiscal nesocotește prevederile art. 9 alin. (3) din Carta europeană a autonomiei locale, care consacră, pe de o parte, competența autorităților deliberative locale de a stabili nivelul impozitelor și taxelor locale, iar, pe de altă parte, permite legiuitorului numai stabilirea limitelor minime și maxime ale acestor impozite și taxe locale.

6. Se apreciază că dispozițiile legale criticate nesocotesc competența exclusivă a consiliilor locale de a stabili nivelul impozitelor și taxelor locale, competență instituită prin art. 139 alin. (2) din Constituție și, respectiv, art. 9 alin. (3) din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată prin Legea nr. 199/1997.

7. Se menționează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, însă se aplică retroactiv, în sensul că obligă consiliile locale să adopte hotărâri pentru impozitele și taxele locale pe anul 2019 până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2018, în caz contrar organul fiscal local urmând să aplice nivelul maxim indexat al impozitelor și taxelor locale din Codul fiscal.

8. Se afirmă că exercițiul bugetar pe anul 2018 a reprezentat o perioadă egală cu anul bugetar, începând la 1 ianuarie și încheindu-se la 31 decembrie, conform art. 2 pct. 1 și art. 31 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, și, potrivit art. 15 alin. (2) din Constituție, legea dispune numai pentru viitor, iar în conformitate cu art. 115 alin. (5) din Constituție, ordonanța de urgență intră în vigoare după publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

9. Or, prin actul normativ adoptat de către Executiv, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, se instituie obligația consiliului local de a adopta hotărârea cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar, întrucât zilele de 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30 și 31 decembrie 2018 au fost zile nelucrătoare, zilele de 24 și 31 decembrie 2018 fiind declarate zile libere conform Hotărârii Guvernului nr. 983/2018. Se observă că între 29 decembrie 2018, data publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018, și termenul-limită stabilit prin art. 66 pct. 28 din acest act normativ nu sunt nici măcar 3 zile calendaristice, astfel încât în ipoteza în care acest text de lege vizează și hotărârile consiliilor locale adoptate în anul 2018 și nivelul impozitelor și taxelor locale pentru anul 2019, acest text este vădit neconstituțional, încălcând prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 115 alin. (5) din Constituție.

10. Mai mult adoptarea textului acestei ordonanțe de urgență în materia impozitelor și taxelor locale încalcă și dispozițiile art. 115 alin. (6) raportat la art. 56 din Constituție, întrucât prin textul art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 este afectată una dintre îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, respectiv aceea de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, cuantumul acestor impozite și taxe fiind stabilit la nivel maxim prin dispozițiile legale criticate.

11. Se consideră că dispozițiile legale criticate încalcă principiul încrederii legitime, consacrat de legislația Uniunii Europene, potrivit căreia legislația trebuie să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă, iar posibilitatea modificării normei juridice trebuie să fie limitată, astfel cum se desprinde din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, de exemplu, Hotărârea din 14 iulie 1994, pronunțată în Cauza C-91/92 — *Paola Faccini Dori împotriva Recreb SRL*, sau Hotărârea din 22 octombrie 1987, pronunțată în Cauza C-314/85 — *Foto-Frost împotriva Hauptzollamt Lübeck-Ost*.

12. Se mai susține că art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 nu are un caracter predictibil, impunând la data de 29 decembrie 2018 îndeplinirea unei obligații până cel mai târziu la data de 20 decembrie 2018.

13. În final se menționează că prin deciziile nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 494 din 10 mai 2012, Curtea Constituțională a reținut că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite cerințe calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, și a constatat că o lege lipsită de previzibilitate încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile legale criticate sancționează inacțiunea consiliului local, constând în neadoptarea hotărârilor de indexare a taxelor și impozitelor locale, prin stabilirea nivelurilor maxime prevăzute de Codul fiscal, indexate cu rata inflației, aplicate de drept de către compartimentul de resort din aparatul de specialitate al primarului. Dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au fost adoptate din necesitatea creării unei politici fiscale predictibile, în vederea creșterii încrederii cetățenilor și mediului de afaceri, aspect ce impune autorităților deliberative locale adoptarea în cursul anului curent, cu aplicabilitate în anul fiscal următor, a impozitelor și taxelor locale.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „*Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...] 28. **La articolul 491, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:** «(3) Dacă hotărârea consiliului local nu a fost adoptată cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar, în anul fiscal următor, în cazul oricărui impozit sau oricărei taxe locale, care constă într-o anumită sumă în lei sau care este stabilită pe baza unei anumite sume în lei ori se determină prin aplicarea unei cote procentuale, se aplică de către compartimentul de resort din aparatul de specialitate al primarului, nivelurile maxime prevăzute de prezentul cod, indexate potrivit prevederilor alin. (1).»”*

19. În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiile legalității și securității juridice, ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii civile, ale art. 56 privind

contribuțiile financiare, ale art. 115 alin. (5) și (6) referitoare la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, ale art. 121 alin. (1) și (2) privind autoritățile comunale și orășenești și ale art. 139 alin. (2) referitor la impozite, taxe și alte contribuții. De asemenea, se invocă și art. 9 pct. (3) din Carta europeană a autonomiei locale, potrivit căruia cel puțin o parte dintre resursele financiare ale autorităților administrației publice locale trebuie să provină din taxele și impozitele locale, al căror nivel acestea au competența să îl stabilească în limitele legale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate prin Decizia nr. 118 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 30 iunie 2023.

21. Astfel, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate, respectiv art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, completează prevederile art. 491 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal cu un nou alineat, respectiv alin. (3). Astfel, Curtea a observat că, potrivit art. 491 din Codul fiscal, cu denumirea marginală „*Indexarea impozitelor și taxelor locale*”, „(1) În cazul oricărui impozit sau oricărei taxe locale, care constă într-o anumită sumă în lei sau care este stabilită pe baza unei anumite sume în lei, sumele respective se indexează anual, până la data de 30 aprilie, de către consiliile locale, ținând cont de rata inflației pentru anul fiscal anterior, comunicată pe site-urile oficiale ale Ministerului Finanțelor Publice și Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

(1) Prin excepție de la prevederile alin. (1), sumele prevăzute în tabelul prevăzut la art. 470 alin. (5) și (6) se indexează anual în funcție de rata de schimb a monedei euro în vigoare în prima zi lucrătoare a lunii octombrie a fiecărui an și publicată în Jurnalul Uniunii Europene și de nivelurile minime prevăzute în Directiva 1999/62/CE de aplicare la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri. Cursul de schimb a monedei euro și nivelurile minime, exprimate în euro, prevăzute în Directiva 1999/62/CE de aplicare la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri se comunică pe site-urile oficiale ale Ministerului Finanțelor Publice și Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației.

(2) Sumele indexate conform alin. (1) și (11) se aprobă prin hotărâre a consiliului local și se aplică în anul fiscal următor. La nivelul municipiului București, această atribuție revine Consiliului General al Municipiului București.

(3) Dacă hotărârea consiliului local nu a fost adoptată cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar, în anul fiscal următor, în cazul oricărui impozit sau oricărei taxe locale, care constă într-o anumită sumă în lei sau care este stabilită pe baza unei anumite sume în lei ori se determină prin aplicarea unei cote procentuale, se aplică de către compartimentul de resort din aparatul de specialitate al primarului, nivelurile maxime prevăzute de prezentul cod, indexate potrivit prevederilor alin. (1).”

22. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă, raportată la art. 115 alin. (5) din Constituție, prin Decizia nr. 118 din 16 martie 2023, paragraful 23, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, aceste norme constituționale condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. Reglementările constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „*Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera*

competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară” (a se vedea, în acest sens Decizia nr. 114 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 16 mai 2017, paragraful 46). Astfel, potrivit fișei legislative, Curtea a observat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a fost adoptată în ședința de Guvern din 28 decembrie 2018, iar proiectul de lege privind aprobarea ordonanței de urgență a fost transmis Senatului României, în calitate de primă Cameră sesizată, pentru dezbateri, cu Adresa nr. E222 din 28 decembrie 2018. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018. Prin urmare, au fost întrunite cele două condiții cumulative necesare intrării în vigoare a ordonanței de urgență, astfel încât critica privind încălcarea art. 115 alin. (5) din Constituție este neîntemeiată.

23. Cu privire la critica de neconstituționalitate intrinsecă raportată la art. 56 alin. (2) din Constituție, prin Decizia nr. 118 din 16 martie 2023, paragrafele 26, 27 și 29, aplicând jurisprudența sa referitoare la principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate reprezintă o normă care asigură predictibilitatea cadrului legislativ în materie, în cazuri excepționale, când autoritatea deliberativă — consiliul local — nu adoptă hotărârea cu privire la indexarea impozitelor și taxelor locale cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar și constituie expresia obligației pozitive a statului de a asigura ritmicitatea și certitudinea alimentării bugetelor locale cu sumele de bani aferente obligațiilor fiscale ce revin în sarcina contribuabililor, fiind o măsură de protecție a bugetului general consolidat, respectiv a bugetelor locale, după caz, măsură ce ține seama de complexul de circumstanțe care pot exista. Având în vedere acestea, Curtea a constatat că art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 nu contravine art. 56 alin. (2) din Constituție și, în consecință, aceste dispoziții au fost adoptate și cu respectarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 115 alin. (6), potrivit căruia ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot afecta drepturi și libertăți fundamentale.

24. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 139 alin. (2) din Constituție și, respectiv, art. 9 alin. (3) din Carta europeană a autonomiei locale, potrivit căreia dispozițiile legale criticate nesocotesc competența exclusivă a consiliilor locale de a stabili nivelul impozitelor și taxelor locale, prin Decizia nr. 118 din 16 martie 2023, paragraful 30, respingând ca neîntemeiată această susținere, Curtea a reținut că, în conformitate cu norma fundamentală pretins încălcată, impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene, „în limitele și în condițiile legii”. Expresie a politicii fiscale și bugetare, legiuitorul are libertatea de a stabili impozite și taxe, precum și limite și condiții ale acestora, evident, cu respectarea principiilor și dispozițiilor constituționale. Or, norma legală supusă controlului de constituționalitate nu vizează stabilirea impozitelor și taxelor locale, ci indexarea acestora, care este o operațiune ulterioară stabilirii.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

26. Distinct de cele menționate, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție, prin lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la art. 1 alin. (5) din Constituție, cu privire la principiul calității actelor normative, Curtea a stabilit că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ

trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66). De aceea, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 72 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 2 mai 2019, paragraful 52).

27. Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

28. Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea observă că dispozițiile criticate stabilesc cu claritate că în situația în care hotărârea consiliului local nu a fost adoptată cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar, în anul fiscal următor, în cazul oricărui impozit sau al oricărei taxe locale, care constă într-o anumită sumă în lei sau care este stabilită pe baza unei anumite sume în lei ori se determină prin aplicarea unei cote procentuale, se aplică de către compartimentul de resort din aparatul de specialitate al primarului nivelurile maxime prevăzute de Codul fiscal, indexate potrivit prevederilor alin. (1) al art. 491 din același cod. Astfel, dispozițiile legale criticate sancționează inacțiunea consiliului local, constând în neadoptarea hotărârilor privind aprobarea sumelor indexate, potrivit alin. (1) al art. 491 din Codul fiscal. Așadar, Curtea constată că textul este formulat cu o precizie suficientă ce permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Având în vedere cele menționate, dispozițiile legale criticate întrunesc condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate circumscrise principiului legalității. Prin urmare, aceste norme nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră securitatea juridică a persoanei, concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68).

29. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia dispozițiile supuse controlului de constituționalitate se aplică retroactiv, Curtea constată netemeinicia acestei susțineri. Astfel, prin Decizia nr. 362 din 27 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 24 august 2023, paragrafele 16 și 17, Curtea a reținut că aplicabilitatea legii în timp este marcată, ca regulă, de momentul intrării ei în vigoare (stabilit în conformitate cu art. 78 din Constituție) și, respectiv, de cel al ieșirii din vigoare (prin abrogare expresă sau implicită), acesta fiind timpul său propriu de acțiune, retroactivitatea și ultraactivitatea legii civile fiind interzise prin chiar norma constituțională cuprinsă la art. 15 alin. (2), potrivit căreia „Legea

dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”. Cu privire la principiul neretroactivității legii, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (Decizia nr. 291 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 18 august 2004).

30. Față de aceste considerente de principiu, Curtea reține că, în prezenta cauză, autorul excepției este nemulțumit de faptul că dispozițiile legale criticate sancționează inacțiunea consiliului local, constând în neadoptarea hotărârilor de indexare a taxelor și impozitelor locale. În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 491 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, indexarea impozitelor și taxelor locale se face anual, până la data de 30 aprilie, de către consiliile locale, se aprobă prin hotărâre a consiliului local și se aplică în anul fiscal următor, iar, potrivit dispozițiilor legale criticate, dacă hotărârea consiliului local nu a fost adoptată cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de expirarea exercițiului bugetar, în anul fiscal următor, în cazul oricărui impozit sau oricărei taxe locale, care constă într-o anumită sumă în lei sau care este stabilită pe baza unei anumite sume în lei ori se determină prin aplicarea unei cote procentuale, se aplică de către compartimentul de resort din aparatul de specialitate al primarului nivelurile maxime prevăzute de Codul fiscal, indexate potrivit prevederilor alin. (1). Completarea cadrului normativ în materie, prin sancționarea inacțiunii consiliului local, respectă principiul constituțional al neretroactivității legii, norma criticată aplicându-se situațiilor viitoare care se vor naște după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență. Prin urmare, dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

31. În final nu poate fi reținută nici critica raportată la art. 121 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit căreia autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală în comune și în orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii, iar consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe. Or, textul de lege criticat se încadrează în sintagma „în condițiile legii”.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Consiliul Local al Orașului Corabia în Dosarul nr. 1.508/104/2019 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 66 pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 107

din 7 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Asociația Club Sportiv Nicolina din Iași în Dosarul nr. 7.924/99/2018 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.373D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată. Arată, cu privire la dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, că posibilitatea acordată primarului de a dispune desființarea unei construcții reprezintă o sancțiune pentru nerespectarea condițiilor legale de construire, care nu interferează în niciun fel cu atribuțiile puterii judecătorești. Consideră că în acest context nu este relevantă calitatea de proprietar a persoanei astfel sancționate. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, observă că acestea sunt criticate prin comparație cu cele ale art. 3 alin. (3) din aceeași lege, care consacră dreptul de tutelă administrativă al prefectului, ipoteză diferită de cea în care se află autoarea excepției și care, prin urmare, nu este aplicabilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 1.067 din 31 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 7.924/99/2018, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Club Sportiv Nicolina din Iași într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe prin care a fost admisă cererea de suspendare a executării dispoziției primarului municipiului Iași de desființare pe cale administrativă a unor construcții și amenajări realizate fără autorizație de construire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, cu privire la dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, că acestea permit autorității administrative să se substituie autorității judecătorești în restabilirea ordinii prin emiterea unui act administrativ executoriu cu putere juridică mai mare decât a unei hotărâri judecătorești. Or, principiile separării și echilibrului puterilor în stat și cele privind înfăptuirea justiției nu permit ca, într-un stat de drept, justiția să se realizeze prin alte autorități decât cele aparținând puterii judecătorești. Contrar principiilor fundamentale ale statului de drept, art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 conferă primarului, pe lângă competențe administrative, și competențe judecătorești, prin emiterea de acte administrative cu caracter executoriu care dispun asupra bunurilor unui subiect de drept. În plus, textul legal menționat este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, câtă vreme nu distinge asupra situațiilor în care terenurile aparținând domeniului public sau privat al statului sau al unității administrativ-teritoriale sunt deținute legitim cu titlu de folosință, închiriere sau concesiune de persoana care trebuie să execute actul de desființare a clădirilor.

6. În ceea ce privește art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, acesta este criticat din perspectiva încălcării principiului egalității și al nediscriminării, deoarece, spre deosebire de art. 3 alin. (3) din aceeași lege, care permite prefectului atacarea unor acte administrative ilegale cu efect suspensiv de drept, textul de lege criticat nu oferă aceeași posibilitate persoanei vizate și vătămate direct de un act administrativ ilegal și astfel nu poate ca, prin contestarea acestuia, să obțină suspendarea de drept a executării. Prin urmare, art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 instituie un tratament juridic diferențiat cu privire la subiecții de drept ce interferează cu aceeași categorie de acte juridice atacate în justiție pentru motive de nelegalitate, fără a exista vreo rațiune justificativă a discriminării create.

7. **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prin emiterea actului administrativ prevăzut de art. 33 din Legea nr. 50/1991, autoritatea publică emitentă nu se substituie puterii judecătorești, ci aplică o sancțiune pentru nerespectarea obligației legale de obținere a autorizației de construire, ceea ce reprezintă un act de executare a legii, specific atribuțiilor constituționale ale puterii executive. Textul legal menționat este suficient de clar și de precis și privește sancțiunea ce intervine în cazul nerespectării dispozițiilor legale referitoare la autorizarea lucrărilor și construcțiilor, fără a avea relevanță titlul în baza căruia se exercită dreptul de folosință a terenului. Cu referire la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, apreciază că acest text nu contravine prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece normele fundamentale invocate consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, și nu egalitatea între cetățeni și autoritățile publice; or, critica autoarei este formulată din perspectiva comparării cu situația acțiunii în contencios administrativ introduse de prefect potrivit art. 3 alin. (3) din Legea nr. 554/2004. Mai mult, constituționalitatea nu se verifică prin raportare la alte reglementări din legislația internă, iar completarea sau modificarea unor texte legislative nu sunt atribuții ale instanței de contencios constituțional.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 32 din Legea nr. 261/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009. De asemenea, sunt criticate și dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 20 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 au fost modificate ulterior sesizării Curții cu prezenta excepție de neconstituționalitate (prin art. II pct. 2 din Legea nr. 102/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, a Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și pentru completarea art. 64 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 18 aprilie 2023), însă, în considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea va analiza dispozițiile de lege în redactarea în care au continuat să producă efecte juridice în cauză, chiar și după ieșirea lor din vigoare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991: „*Prin excepție de la prevederile art. 32, construcțiile executate fără autorizație de construire pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului, cât și construcțiile, lucrările și amenajările cu caracter provizoriu executate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor și comunelor vor putea fi desființate pe cale administrativă de autoritatea administrației publice de pe raza unității administrativ-teritoriale unde se află construcția, fără emiterea unei autorizații de desființare, fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului.*”;

— Art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „(1) *În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.*”

12. Normele constituționale menționate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3)—(5), cu referire la principiul legalității în componenta privind calitatea legii și la principiul separării și echilibrului puterilor în stat, ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la principiul egalității și al nediscriminării, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 alin. (1), potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

13. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că soluția legislativă cuprinsă în art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, potrivit căreia autoritatea administrativă poate desființa construcțiile executate fără autorizație de construire pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului, fără să mai emită o autorizație de desființare, fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului, a mai fost analizată în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 656 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 15 noiembrie 2006, Decizia nr. 1.344 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 decembrie 2009, și prin Decizia nr. 1.124 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 27 octombrie 2010.

14. În esență, Curtea a reținut că desființarea construcției constituie o sancțiune pentru nerespectarea obligației obținerii autorizației de construire, al cărei scop este prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare. Sancțiunea vizează în egală măsură toate persoanele aflate în aceeași situație, acestea neputându-se apăra prin invocarea principiului constituțional al ocrotirii proprietății, de vreme ce exercitarea acestui drept se abate de la prevederile legale imperative, în cazul de față cele referitoare la autorizarea executării lucrărilor de construcții. Totodată, Curtea a constatat că sintagma „fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului” din cuprinsul art. 33 din Legea nr. 50/1991 vizează autoritatea administrației publice locale competente, iar nu pe proprietarul construcției, care ar fi astfel lipsit de un cadru procesual unde să își apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură.

15. Așadar, art. 33 din Legea nr. 50/1991 instituie o excepție de la procedura aplicabilă constatării și sancționării contravențiilor (sau a infracțiunilor, după caz) la regimul autorizării executării lucrărilor de construcții reglementate de dispozițiile Legii nr. 50/1991. Situația de excepție constă tocmai în realitatea juridică obiectivă și evidentă — imediat verificabilă de către autoritățile administrative competente — a inexistenței autorizației de construire pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului ori cu privire la construcțiile, lucrările și amenajările cu caracter provizoriu executate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor și comunelor. Dată fiind gravitatea deosebită a acestei fapte, legiuitorul a considerat că se impun măsuri urgente și ferme, în sensul că autoritățile administrative competente nu mai urmează procedura obișnuită pentru desființarea construcției, ci, fără a mai emite autorizația de desființare și fără a sesiza instanțele judecătorești, dispun, prin act administrativ propriu (dispoziția primarului), desființarea construcției ilegal construite.

16. Prin exercitarea acestei prerogative legale, autoritatea administrativă nu încalcă și nu subminează, însă, atribuțiile puterii judecătorești, așa cum susține autoarea excepției, ci, dimpotrivă, nu face decât să își exercite atribuțiile legale în limitele stabilite de legiuitor, atribuții specifice puterii executive, al cărei rol esențial în statul de drept este să aducă la îndeplinire prescrierile normative. Prin urmare, nu se poate susține nesocotirea principiului separării și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

17. În ceea ce privește pretinsa lipsă de claritate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, Curtea a arătat în jurisprudența anterior menționată că expresia „fără sesizarea instanțelor judecătorești” nu instituie o interdicție a accesului la justiție al persoanei interesate, ci vizează autoritatea administrativă competentă, care nu va sesiza instanța de judecată cu privire la ilegalitatea constatată, ci va dispune direct prin act administrativ propriu desființarea construcțiilor ilegal executate. Așadar, acest act administrativ nu este sustras controlului judecătoresc, așa cum consideră autoarea excepției, partea interesată având acces la justiție pe calea contenciosului administrativ, în condițiile Legii nr. 554/2004, așa cum a procedat, de altfel, aceeași autoare. În plus, art. 5 din legea anterior menționată prevede în mod expres și limitativ actele nesupuse controlului judecătoresc (doar actele administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul și actele de comandament cu caracter militar) și limitele controlului, iar actele administrative emise în temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 nu se regăsesc în această enumerare.

18. Așadar, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 este neîntemeiată.

19. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea reține că acestea sunt criticate prin comparație cu soluția legislativă cuprinsă la art. 3 alin. (3) din aceeași lege, autoarea excepției fiind nemulțumită de faptul că, spre deosebire de prefect, aceasta nu poate beneficia de instituția suspendării de drept în ipoteza atacării actului administrativ prin care se dispune desființarea construcției în temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991.

20. Or, aceste critici de neconstituționalitate nu pot fi reținute, Curtea stabilind de principiu în jurisprudența sa că eventuala neconstituționalitate a unei dispoziții legale nu se poate deduce din compararea mai multor soluții legislative între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (în acest sens sunt Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, paragraful 49, sau Decizia

nr. 163 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 20 iulie 2023, paragraful 45).

21. Dincolo de acest aspect, Curtea observă că autoarea excepției reclamă încălcarea principiului egalității și al nediscriminării într-o ipoteză care nici nu se poate supune testului egalității, invocând doi termeni care nu se pot compara. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale, principiul egalității impune reglementarea unui tratament egal în ipoteza unor situații identice sau comparabile în mod rezonabil, ceea ce înseamnă *per a contrario* că în cazul unor situații distincte același principiu obligă la reglementare diferită.

22. Prefectul, spre deosebire de orice altă persoană fizică sau juridică vătămată printr-un act administrativ, beneficiază de dreptul de tutelă administrativă, instituție juridică consacrată în art. 123 alin. (5) din Constituție și detaliată la art. 3 din Legea nr. 554/2004 în considerarea rolului constituțional al prefectului de reprezentant al Guvernului în plan local și de conducător al serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale. Procedura administrativă derulată în ipoteza exercitării dreptului de tutelă administrativă are caracter parțial special, derogatoriu, justificat de necesitatea unei intervenții rapide și eficiente a autorității tutelare pentru împiedicarea producerii consecințelor negative generate de emiterea unui act administrativ considerat ilegal. Astfel, prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale, fără a fi obligat să parcurgă procedura plângerii prealabile (recursul grațios), iar până la soluționarea cauzei, actul atacat este suspendat de drept [art. 3 alin. (3) din Legea nr. 554/2004].

23. Or, autoarea excepției solicită ca, în calitate de pretinsă persoană vătămată de emiterea unui act administrativ considerat de aceasta nelegal, să beneficieze prin lege de aceleași condiții specifice exercitării tutelei administrative, și anume de suspendarea de drept a executării actului administrativ atacat, ceea ce, în considerarea celor mai sus învederate, ar fi de neconceput. Prin urmare, dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Club Sportiv Nicolina din Iași în Dosarul nr. 7.924/99/2018 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și ale art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.353/2018 pentru instituirea schemei de ajutor *de minimis* „Împrumuturi cu partajarea riscului la nivel de portofoliu finanțate din Programul Național de Dezvoltare Rurală”

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 142.092 din 14.06.2024 întocmit de Direcția generală dezvoltare rurală — Autoritate de management pentru Programul Național de Dezvoltare Rurală în calitate de Autoritate de management pentru PS 2023—2027 și Avizul Consiliului Concurenței nr. 7.461 din 11.06.2024,

în baza prevederilor:

— Regulamentului (UE) 2023/2.831 al Comisiei din 13 decembrie 2023 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*;

— Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2.799/1998, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1.290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, aprobată prin Legea nr. 43/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat, cu modificările și completările ulterioare;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, aprobat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C (2015)3.508 din 26 mai 2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor:

— art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 15 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.353/2018 pentru instituirea schemei de ajutor *de minimis* „Împrumuturi cu partajarea riscului la nivel de portofoliu finanțate din Programul Național de Dezvoltare Rurală”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 și 783 bis din 12 septembrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Acordarea ajutoarelor *de minimis* în cadrul acestei scheme se face numai cu respectarea criteriilor privind ajutoarele *de minimis* prevăzute de Regulamentul (UE) 2023/2.831 al Comisiei din 13 decembrie 2023 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L din 15 decembrie 2023, denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2023/2.831*.”

2. La articolul 5 alineatul (1), literele h), m) și n) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„h) *intermediar financiar* — orice instituție financiară, indiferent de forma și de dreptul său de proprietate, care funcționează pe bază de profit, fond de investiții (inclusiv entitățile cu scop special) sau alt intermediar financiar care acordă finanțare beneficiarilor, public sau privat, selectat de FEI în urma apelului public pentru expresii de interes;

m) *ajutor de minimis* — ajutorul limitat conform normelor Uniunii Europene la un nivel care nu distorsionează concurența și/sau comerțul cu statele membre;

n) *întreprindere* — orice entitate care desfășoară o activitate economică, indiferent de statutul juridic, de modul de finanțare sau de existența unui scop lucrativ al acesteia;”

3. La articolul 5 alineatul (1), după litera q) se introduc două noi litere, lit. q¹) și q²), cu următorul cuprins:

„q¹) *întreprindere unică* — în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2023/2.831, include toate întreprinderile între care există cel puțin una dintre relațiile următoare:

- (i) o întreprindere deține majoritatea drepturilor de vot ale acționarilor sau ale asociațiilor unei alte întreprinderi;
- (ii) o întreprindere are dreptul de a numi sau revoca majoritatea membrilor organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale unei alte întreprinderi;
- (iii) o întreprindere are dreptul de a exercita o influență dominantă asupra altei întreprinderi în temeiul unui contract încheiat cu întreprinderea în cauză sau în temeiul unei prevederi din actul constitutiv sau din statutul acesteia;
- (iv) o întreprindere care este acționar sau asociat al unei alte întreprinderi și care controlează singură, în baza unui acord cu alți acționari sau asociați ai acelei întreprinderi, majoritatea drepturilor de vot ale acționarilor sau ale asociațiilor întreprinderii respective.

Întreprinderile care întrețin, prin intermediul uneia sau al mai multor întreprinderi, oricare dintre relațiile la care se face referire la pct. (i)—(iv) sunt considerate la rândul lor întreprinderi unice; q²) *întreprindere nou-înființată (start-up)* — întreprinderea care este înființată în anul depunerii cererii de sprijin sau care nu a înregistrat activitate până în momentul depunerii acesteia, dar nu mai mult de 3 ani anteriori consecutivi;”.

4. La articolul 5 alineatul (1), după litera x) se introduc trei noi litere, lit. y), z) și aa), cu următorul cuprins:

„y) *activitate economică* — orice activitate care constă în furnizarea de bunuri, servicii sau lucrări pe o piață;

z) *data acordării ajutorului de minimis* — data la care dreptul legal de a primi ajutorul este conferit beneficiarului, în conformitate cu regimul juridic național aplicabil, indiferent de data la care ajutorul se plătește întreprinderii respective;

aa) *data plății ajutorului de minimis* — data la care beneficiarul intră efectiv în posesia ajutorului.”

5. La articolul 5 alineatul (2), după litera g) se introduc două noi litere, lit. h) și i), cu următorul cuprins:

„h) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

i) Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratat, cu modificările și completările ulterioare.”

6. La articolul 6, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prezentă schemă se aplică ajutoarelor acordate întreprinderilor din toate sectoarele, cu excepția:

a) ajutoarelor acordate întreprinderilor care își desfășoară activitatea în domeniul producției primare de produse pescărești și de acvacultură;

b) ajutoarelor acordate întreprinderilor care desfășoară activități de prelucrare și comercializare a produselor pescărești și de acvacultură, în cazul în care cuantumul ajutoarelor este stabilit pe baza prețului sau a cantității de produse achiziționate sau introduse pe piață;

c) ajutoarelor acordate întreprinderilor care își desfășoară activitatea în domeniul producției primare de produse agricole;

d) ajutoarelor acordate întreprinderilor care desfășoară activități de prelucrare și comercializare a produselor agricole, în unul din următoarele cazuri:

(i) atunci când valoarea ajutoarelor este stabilită pe baza prețului sau a cantității de produse de acest tip achiziționate de la producători primari sau introduse pe piață de întreprinderile respective;

(ii) atunci când ajutoarele sunt condiționate de transferarea lor parțială sau integrală către producătorii primari;

e) ajutoarelor destinate activităților legate de export către țări terțe sau către alte state membre, respectiv ajutoarelor direct legate de cantitățile exportate, ajutoarelor destinate înființării și funcționării unei rețele de distribuție sau destinate altor cheltuieli curente legate de activitatea de export;

f) ajutoarelor condiționate de utilizarea preferențială a bunurilor și serviciilor naționale față de bunurile și serviciile importate.”

7. La articolul 8, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) împrumuturi pentru asigurarea cofinanțării, necesare proiectelor care beneficiază de grant derulate în cadrul sM. 4.2, sM. 4.2a [cu excepția celor din schemele de ajutor acordate conform Regulamentului (UE) nr. 651/2014 «Stimularea dezvoltării regionale prin realizarea de investiții pentru procesarea și marketingul produselor agricole în vederea obținerii de produse neagricole» și «Stimularea dezvoltării regionale prin realizarea de investiții pentru procesarea și marketingul produselor din sectorul pomicol în vederea obținerii de produse neagricole»] și sM. 6.4 și/sau proiectele LEADER care răspund obiectivelor submăsurilor 4.2, 4.2a și 6.4.”

8. La articolul 10, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) cheltuielile de cofinanțare a proiectelor selectate de către AFIR în cadrul schemelor de ajutor acordate conform Regulamentului (UE) nr. 651/2014 «Stimularea dezvoltării regionale prin realizarea de investiții pentru procesarea și marketingul produselor agricole în vederea obținerii de produse neagricole» și «Stimularea dezvoltării regionale prin realizarea de investiții pentru procesarea și marketingul produselor din sectorul pomicol în vederea obținerii de produse neagricole» și în cadrul schemelor de *minimis*, aferente sM 4.2 și sM 4.2a.”

9. La articolul 12 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) suma ajutoarelor de *minimis* de care a beneficiat întreprinderea unică într-o perioadă de 3 ani consecutivi, determinați în mod continuu, nu depășește echivalentul în lei a 300.000 euro, per stat membru;”.

10. La articolul 13 alineatul (2), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) valoarea împrumutului nu depășește 1.000.000 euro, iar în cazul sprijinului pentru fond de rulment vor fi respectate condițiile prevăzute la art. 45 alin. (5) din Regulamentul (UE) nr. 1.305/2015.”

11. La articolul 15, literele a), e) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) valoarea totală a ajutoarelor de *minimis* acordate unei întreprinderi unice, per stat membru, nu poate depăși echivalentul în lei a 300.000 euro, pe o perioadă de trei ani consecutivi;

e) în cazul în care valoarea totală a ajutoarelor de *minimis* acordate unei întreprinderi unice pe ultimii 3 ani, cumulate cu valoarea alocării financiare ce urmează a fi acordată în conformitate cu prevederile prezentei scheme, depășește plafoanele de *minimis* menționate la lit. a), întreprinderea poate alege între reducerea valorii ajutorului solicitat astfel încât să se încadreze în plafon sau rambursarea totală sau parțială a ajutorului obținut anterior, pentru a fi respectat plafonul de *minimis*;

f) în cazul fuziunilor societăților sau al achizițiilor de părți sociale, atunci când se stabilește dacă un nou ajutor de *minimis* acordat unei întreprinderi noi sau întreprinderii care face achiziția depășește plafonul prevăzut la lit. a), se iau în considerare toate ajutoarele de *minimis* anterioare acordate tuturor întreprinderilor care fuzionează. Ajutoarele de *minimis* acordate legal înainte de fuziune sau achiziție rămân legal acordate;”.

12. La articolul 15, litera b) se abrogă.

13. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Ajutoarele de *minimis* acordate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2023/2.831 pot fi cumulate cu ajutoarele de *minimis* acordate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2023/2.832 al Comisiei din 13 decembrie 2023 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în cazul ajutoarelor de *minimis* acordate întreprinderilor care prestează servicii de interes economic general.

(2) Ajutoarele de *minimis* se cumulează cu ajutoare de *minimis* acordate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1.408/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor de *minimis* în sectorul agricol și cu Regulamentul (UE) nr. 717/2014 al Comisiei din 27 iunie 2014 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor de *minimis* în sectorul pescuitului și acvaculturii, în limita plafonului relevant prevăzut la art. 15 lit. a).

(3) Ajutoarele de *minimis* nu se cumulează cu ajutoarele de stat acordate pentru aceleași costuri eligibile sau cu ajutoarele de stat acordate pentru aceeași măsură de finanțare prin capital de risc, dacă un astfel de cumul ar conduce la depășirea intensității sau valorii maxime relevante a ajutorului stabilite pentru condițiile specifice ale fiecărui caz de un regulament de exceptare pe categorii sau de o decizie adoptată de Comisia Europeană.

(4) Ajutoarele *de minimis* care nu se acordă pentru sau nu sunt legate de costuri eligibile specifice sau care nu pot fi asociate unor astfel de costuri pot fi cumulate cu alte ajutoare de stat acordate în temeiul unui regulament de exceptare pe categorii sau al unei decizii adoptate de Comisia Europeană.

(5) Ajutorul *de minimis* acordat în temeiul prezentei scheme se poate combina cu sprijinul acordat prin grant în cadrul submăsurilor 4.2, 4.2a, 6.4 și proiectelor Leader care răspund obiectivelor acestor submăsuri, cu condiția respectării intensității maxime a sprijinului conform prevederilor PNDR 2014—2020.”

16. La articolul 21, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Alocarea bugetară anuală indicativă a schemei este următoarea:

2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
10.000.000 EUR	10.000.000 EUR	10.000.000 EUR	10.000.000 EUR	13.468.870 EUR	13.468.870 EUR	13.468.870 EUR	13.468.877 EUR”

17. La articolul 22 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) înregistrează informațiile legate de actele de acordare a ajutoarelor în termen de 7 zile lucrătoare de la data semnării actului de acordare, plățile se încarcă în termen de 10 zile lucrătoare de la data plății, iar obligațiile de recuperare a ajutoarelor ilegale sau utilizate abuziv și rambursările efective ale respectivelor obligații se încarcă în termen de 7 zile lucrătoare de la data instituirii obligației de recuperare, respectiv de la data rambursării, în conformitate cu prevederile art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;”.

18. La articolul 22, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Echivalentul subvenției brute al împrumutului acordat prin instrumentul financiar va respecta prevederile Regulamentului (UE) 2023/2.831 cu privire la sprijinul *de minimis*, maximum 300.000 euro/beneficiar în ultimii 3 ani.”

19. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — Monitorizarea, raportarea și păstrarea evidențelor ajutoarelor acordate în baza prezentei scheme se realizează în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Regulamentului privind procedurile de monitorizare a ajutoarelor de stat și *de minimis*, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 441/2022.”

20. Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — MADR, în calitate de furnizor al măsurii de ajutor *de minimis*, are obligația încărcării în Registrul general al ajutoarelor de stat acordate în România (RegAS) a prezentei scheme, în termen de 10 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare, respectiv a modificării acesteia, în conformitate cu prevederile art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului

14. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Pentru verificarea respectării regulii de cumul, la solicitarea creditului, beneficiarul prezintă intermediarului financiar o declarație de eligibilitate, pe propria răspundere, conform modelului din anexa nr. 6, în care menționează ajutoarele *de minimis* primite de întreprinderea unică din care face parte, dacă este cazul, în ultimii 3 ani.”

15. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Prezenta schemă se aplică până la 31 decembrie 2025, în limita bugetului alocat.”

nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

21. La anexa nr. 6 „Declarație pe propria răspundere a solicitantului privind ajutoarele *de minimis*”, la secțiunea „Declarație”, punctul 2 „Date privind ajutoarele *de minimis*”, subpunctul 2.2 „Date privind ajutoarele *de minimis* de care a mai beneficiat întreprinderea unică” litera (d), paragraful „ Notă” se modifică și va avea următorul cuprins:**

„** Notă: Includ și facilitățile privind creditele primite (de exemplu, dobânzi subvenționate, garanții bancare etc.); ajutoarele *de minimis* acordate pentru sectoarele nonagricole nu se cumulează cu ajutoarele de stat acordate pentru sectorul primar (agricol, piscicol și forestier).

Solicitantul declară că prin cumulul ajutoarelor *de minimis* prevăzute la pct. 2.1 și 2.2 cu cele acordate în cadrul prezentei scheme nu se depășește suma de 300.000 euro pentru întreprinderea unică.

În situația în care ajutorul *de minimis* a fost acordat în lei, echivalentul în euro al valorii ajutorului *de minimis* acordat întreprinderii este calculat la cursul de schimb stabilit de Banca Națională a României, valabil la data contractării respectivului sprijin acordat ca formă de ajutor *de minimis*.

Pentru contractele finalizate care au făcut obiectul unui ajutor se va lua în calcul suma finală plătită — pe baza unui document emis de finanțator care să confirme finalizarea contractului și suma efectiv plătită de care a beneficiat solicitantul.”

22. În tot cuprinsul anexei, referirile la Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis* se consideră a fi făcute la Regulamentul (UE) 2023/2.831 al Comisiei din 13 decembrie 2023 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Florin-Ionuț Barbu

București, 18 iunie 2024.
Nr. 248.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

